

Selmezbányai Híradó.

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 „
Negyed évre	1 „
Egyes szám ára 10 krajczár.	

Felelős szerkesztő:

VÖRÖS FERENCZ.

Kiadók:

JOERGES ÁGOST özv. és Fia.

A lapot illető szellemi közlemény a szerkesztőre, az anyagi rész pedig a kiadókra czimzendő.

HIVATALOS HIRDETÉSEK DIJA:

100 szöveg 2 frt., ezentúl minden megkezdett 100 szónál 50 krral több

Magánhírdetések megállapodás szerint számítatnak.

Nyílt-tér három hasábos sorért 10 kr.

Bélyegdíj minden hirdetésért 30 kr.

Kéziratok nem adtnak vissza.

Selmezbányán, 1893. január 29.

Selmezbánya és Bélábánya törvényesen egyesített testvérvárosok számadásai vezetésének egyesítését már a magas kormány is kimondotta, jóváhagyván az egyesítést kimondó közgyűlési határozatot.

E ministeri leirat oly fontos reánk selmezcikre, hogy annak az egyesítésre vonatkozó részét szószerint közölni kötelességünknek tartottuk.

A ministeri leirat a következő:

„A város törv.-hatósági bizottsága által f. évi október-hó 14-én tartott közgyűlésében 209/5649 sz. a. egyhanglagon hozott határozatot, mely szerint a fennállott Selmezbánya és Bélábánya sz. kir. bányavárosok vagyonának jogilag és teilekkönyvileg való külön állása továbbra is fentartatni rendeltetett, ellenben ezen két külön vagyon kezelése 1893. évi január-hó 1-től egyesítettetni határozatott, oly képen, hogy a fennállott mindkét város összes jövedelmei és kiadásai egy egységes költségvetésbe vételessenek fel, úgyszintén egy egységes zárszámadásban számoltassanak el; az ezen határozat ellen Záhn Ágoston és társai selmezc-bélábányai lakosok által beadott fölfolyamodvány vissza utatásá mellett ezennel jóváhagyom, mert Selmezbánya és Bélábánya sz. kir. bányavárosok az 1886. évi XXI. t. cz. 1. §-a II. részének 15 pontja alatt „Selmezc és Bélábánya sz. kir. város“ elnevezése alatt egy törvényhatósági joggal felruházott várossá egyesítetttek, mely törvényes intézkedés folytán két külön háztartás vezetése és fentartása most már nem csak indokolatlan volna, de a törvény célzatával is ellenkeznek; külön-

ben pedig az egyesítés, ha Bélábánya vagyona teilekkönyvileg és zárszámadásilag elkülönítve mutatnánk ki, ezen városra nem csak hátránnyal nem jár, de kiválólag annak érdekében fekszik.

A most jelzett határozat alapján a város házi pénztáráról a jövő 1893. évre szerkesztett költség előirányzatot, mely szerint a bevételek 153,344 frt 20/2 krt, a kiadások pedig 163,364 frt 22 krt tesznek ki s így 9920 frt 02 krnyi hiány mutatkozik, ezennel szintén jóváhagyom és megengedem, hogy a fent kitüntetett hiány fedezése ezélejből a városban fizetett állami egyenes adók minden forintja után az 1%-nyi ipar iskola pótdó hozzá számításával összesen huszonegyhárom (23) krajczárnyi városi pótdó vettessék ki.“

Nagyon szétágazók a vélemények abban a tekintetben, vajjon lesz-e s minő haszna a két városnak ebből az egyesítésből. Sőt a bélábányiak egyenest károsnak tartják azt magukra nézve. Mi azt hisszük, hogy a közös teher együtt hordva kevésbé nehéz, s ez egységessé tételnek kedvezményeit már a legközelebbi jövőben Bélábánya testvérváros is érezni fogja.

A selmezczi dohányraktár elvitele.

Arról értesitenek bennünket Zolyomból, hogy a selmezczi dohányraktárnak Zolyomba áthelyezését veték tervbe az illetékes körök.

Sietünk kijelenteni, hogy mi abban a hitben voltunk a hír vételekor, hogy dohányraktárunknak csak egy részét szándékozzák elvinni tőlünk, azonban a terv melynek kivitele elé mi akadály sem górdul, oda irányul, hogy a raktár csakugyan áthelyessék innen a szomszédos városba, melynek közönsége örömmel ragadva meg az alkalmat, olyan ajánlatot tett a közbenjárás

teljesítő pénzügyigazgatóságnak, mely a raktár áthelyezését lehetővé teszi.

A ministerium főként azért tartja szükségesnek a raktár áthelyezését Zolyomba, mivel Selmezbányának többszöri megközelíthetősége az anyag pontos szállítást gátolja, Zolyom meg a vasuti fővonalon nagyon is alkalmas arra, hogy annak a kilencz felvidéki megyének, melybe a selmezczi raktár a keszletet szállítja, központja legyen.

„Az első megállapodás — írja a Z. Hírlap — Zsolnára irányította a figyelmet, miután azonban az ezélszertési szempontokból nem látszott megfelelőni; a pénzügyigazgatóság egy képviselője városunkban nézte meg azokat az épületeket, melyek polgármesterünk nézetét szerint a nevezett ezéla atalakíthatók lettek volna. Városunk providens polgárai értesítvén e nevezetes ténnyről, Stech Lajos gyógyszerész úr bugzó kezdeményezésére és meghívására két ízben gyűltek egybe a városi szállóban, a hol megbeszélvén az ügy fontosságát, városunk haladását, emelést eszközöl ajánlat mozzanatait, szóvá tették azt az álláspontot, melyet a közgyűlés határozatával szemközt elfoglalni kívánnak, határozott egyértelműséggel hívta fel a várost egy általa emelt alkalmas épület felajánlását nyújtó betérjesztésre.

E hó 16-án hívta egybe a polgármester a rendkívüli közgyűlést, a melyen az érdelemes határozat volt kimondandó. Az elnöki polgármester valamely magánúhát átalakítására irányuló véleménye után egy képviselő úr fejezte ki abbéli aggodalmát, hogy az elvállalt építkezés foganatba vétele a városi pénztárra szokatlanul terhelőleg hatna vissza, mely a város kezeit kiterjedtebb miközében megkötne. Eloszlatta az aggodalmakat az utána fellépő képviselő, ki kiittintvén az előnyöket, melyek az ily ajánlatnak az elfogadásából származhatnának következnek, utalt azon hasznára, mely a befektetett összeg néhány év múltán bekövetkező fedezése után tisztán fennmarad. Indítványozta annak okáért, hogy tekintve a fennforgó ajánlat kedvező és fontos voltát, mondja ki a közgyűlés beleegyezését egy a város által emelt és az igazgatóság által tervezett épületnek a felajánlásához, melynek költségvetése

TÁRCZA.

Mint az édes atyja . . .

Viskó előtt eszényrajtók
Hegedűjét ezinczagtattja;
Püfkelve a pipából:
Épen mint az édes atyja!

A vásáron cipőt eszt el
A hunczut kis eszényfátylya,
S gyorsan el is inalt vele:
Épen mint az édes atyja!

Egyszer eszéből alant lopni,
De valahogy rajta kapták,
S a hűtőre tették menten:
Épen mint az édes atyját!

Lattvák Sándor.

Ne kérdjétek tőlem . . .

Ne kérdjétek tőlem, hogy bús miézt vagyok,
Hiszen, a mely gyötör, azt a nagy bánatot
Ti úgy sem értitek.
Rágon kaptad már könyveimnek árja,
S lekem e földtéken csak a halált várja,
— Ót csak ez váltja meg —

Mért is adtál testet te hatalmas Isten,
Hogy sárhoz lekötse a siralomölygben
Szenvedjen a lélek?
Azért teremtetél, adtál szívet s rágyát,
Hogy, mint kőbor szellem, elhagyva sírját,
Bolyongjak míg élek?

Könyörögöm szent Isten, — segítsétek egek —

Ha már itt e rögnél boldog nem lehetek

Vedd el életemet!

Fogadj trónod mellé, — homnan ülednek fakal —

És a földi szentől, a mely reá ragult,

Tisztítsd meg lelkemet.

Hollama Mihály.

A viztelen kút mint házasságközvetítő.

Sz . . . felvidéki városkában igen nagy tekintélynek örvendett Grünspecht Daniel, m. kir. adótárnok. Örvendett ugyan a tekintélynek, de oly nagy része volt-e benne igazán, mint a hogy litte, azt okmányonval nem tudjuk beigazolni. Nagy Germaniából szakadt ide az isten adta még a Bach korszakban talán, s itt ragadt; itt tartotta a jó magyar kenyér. — no meg egy parázszenű magyar menyecske. Meg is tanult magyarul a maga- és nehány „kosztos“ diák emberszégéből. Mily szépen hangzik az, ha reggel beköszöntve az irodába, az urak felé fordul: „Jól rekdél; hogyan bírtak aludni éj tszaká?“

A mellett borzasztóan pontos ember az „onkel Daniel.“ Óra hosszat is mosogatta válogatott ezíra dorgatoriumban a szegény körmölvő irnok fejét, ha véletlenül az „i“ fölött kifelejtette a pontot, miézt az aztán úgy bosszulta meg magát, hogy hivatalos átiratok ily bevégezéssel kerültek rendeltetésük helyére:

. . . s ezzel maradok

házafüni fűvölzettel

Grünspecht Daniel,
m. kir. adótárnok.

Később rájött arra „onkel Daniel,“ hogy a mit vele az irnok elkövetett, tulajdonképen turpiszság s beallt az a nem ritka eset, hogy a körmölvő úrit, hazafiságának nem illő helyen való nyilvánítása, illetőleg a hazafiságnak armányos módon föllebbvalójára való tukmálása miatt, kitétek a szellőre.

Hja, így jár, a ki faból vaskarikát, Grünspechtből magyar hazafit akar csinálni.

Hanem egy jó tulajdonsága megis volt az öregnek: gyönyörű hajadon leánya, Ilona.

Nem hiába, hogy Bodros Géza mindig utolsóinak érkezik az irodába.

Úgyes, szorgalmas fiatal ember Bodros; de mit tehet ő róla, hogy Grünspechték ablaka előtt viszi el utja? S az az ablak különös vonzerővel bír rá!

Meg nem állhatja, hogy ne vessen rá nem egy pillantást; bizony neha jó negyedóraeska is eltelik, míg bizonyos szöke úrtti fejecske lensz látható benne, mely edes mosolylyal, nyajás bizcenzentesz integót a barna ifju fele, ki azután boldogan baktat tovább, s szerelmű mámorában belebeletűközik a szembejövők orraiba, rátapos nehány tyúkszemre s mit sem törődve az utána hangzó nem épen bizelgő felkiáltásokra, fityörésze toppan az irodába, hol Daniel bácsi gyanakvó arezeval fogadja és siet őt a szeszadó titkaiba elmélyeszteti, hogy a füle hegye se látszik ki belőle Géza úrnak. Mert sejtí ám az öreg Daniel, hogy fiatal tisztje Ilonkára vetette szemet, de nem tudta őket még együtt kapni.

Dejszen! majd megmutatna annak a springusz-feldnek, hogy az ő lánya nem a féle magyar úrnak van szánya! Legalább is „Herr Barón“ legyen, a ki elveszi!

14000 forintban állapítottán meg, abban a megfelelő raktár — s minthogy ezzel karöltve az adóhivatalt megajánlása is jár, — ennek megfelelő helyiség, egy tisztviselő és egy zsolga számára való lakás és a tözsdé talánál elhelyezése.

Az indítvány elfogadtatott s a telek a „Csillag” vendéglő mellett szemelletteti ki.*

Hogy Zólyomban nagy örömet okoz a raktár át-helyezésének híre, ezt természetesen tartjuk, s méltányoljuk azon egének eljárását, a kik mindent elkövetnek arra nézve, hogy meg áldozatok árán is megnyerjék a raktárt; az iránt azonban nem nyertünk megnyugtató felvilágosítást, vajjon nem szenved-e esorbát ezáltal városunk közönségének érdeke mely ez áthelyezésről tudomást sem vett mindaddig?

Helyén valónak tartottuk e kérdést most fölvetni, a mikor az áthelyezés még csak tervben van, s hisszük hogy kérdő sorainkra megkapjuk illetékes helyről a választ.

Különfélék.

— **Pál nappját** az irtalmas növények helybeli leányiskolája Podhragay Pál prépost-plebános és az iskola igazgatójának tiszteletére, kegyeletos ünnepélyvel illette meg. Az ünnep műsora a következő volt: Megnyitó ének. Alkalmi üdvözlések. Zongorajáték. A tavasz tündére, színmű egy felvonásban. Melodráma. Rakóczy Ferencz Radosón, Váradytól (Szavaltá: Art-hold Józsa). Egy esőse kavé, vizjáték egy felvonásban; Vörös Sarolta, Ocsosvsky Emma, Zubka Mariska, Füstös Erzsike, Gregor Mariska, Gasparik Margit, Groll Anna, Széklay Irén, Vikszaly A. és Kuntz J., Bikkál Anna szereplőkkel. Ének. Vorberöitung zum Namenfeste. Zongorajáték. Deutsches Lustspiel. Zongorajáték. Végző: Rakóczy induló. Volt biz e jelzettekben kivül még sok szép produkció, melylyel a kis gyermekesortok a nagyszámban megjelent érdeklődő közönséget meglepték. A kicsinyek játéka, táncza gyönyörű ködtető, a nagyok szavaltata játéka ügyes volt. Dionysia főnök, Edigna és Placidia sorokor buzgalma kiváló eredményt mutatott föl.

— **A selmeczbányai kir. kath. nagygymnasium** segélyező-egyesülete folyó hó 25-én tartotta a félévi számadások és folyó ügyek elintézése céljából rendes választmányi ülését. A segélyező-egyesület a tanév elején tized 21 növekedést részint ingyen, részint fél- és mérsékelt ár mellett a tápintézetben. Miután a tápintézeti jöteknyságot élvező gymnasiumi tanulók közül csak egy ügy magaviselet, mint szorgalom tekintetében az alapszabályoknak meg nem felelt, a választmány az illető tápintézetből kizárta és elhatározta, hogy az illető mindaddig tápintézetben részt nem vehet, míg tökéletesen meg nem javul. Több folyamodvány kedvező elintézés nyert, mely szerint több tanuló élelmezési díja leszállítottat, egynék pedig 32 ft 50 krnyi tápdíja elengedett. A választmány megbeszélte az egyesület jövő mtködését, mely alkalommal az intézet igazgatója megpendítette, hogy a segélyező egyesület még nagyobb lendületnek örvendhetne, ha lehetősége volna az egyesület felügyelete alatt internátust nyitni, hol 30—40

De hát a fiatalok nem sokat törődtek az öreg úr elveivel s szándokaival s szereték egymást; igaz, többnyire csak taválból; de majd eljön meg azaz idő, hol a kedvező alkalommal élve . . . No, de ne áruljuk el titkos gondolataikat, hanem keressük fel Daniel bácsit, ki olyan munkába vágta fejszéjét, mely (nem a fejsze, de a munka): szetroppanással fonyogotte gyöngye koponyáját.

Kutat! kutat! akár ő ásati az adóhivatalt építtet udvarán! Kutat!

Sokáig törektek fejüket tisztviselői, de még a vén szolga is, mi vihette az öreg erre az eszmére?!

Már arra a gondolatra is jöttek, hogy az öreg talán csupa felebarát szeretetből akarja azt a kutat ásati, már t. i. ha a tekintetes hivatal tagjai kisse nagyon rózsaszínben látják a világot, — mi rendesen minden másodnap reggelén szokott kezdődni s másnap reggel stír fohások közt bevegződni — hogy legyen mindjárt keznel az üdítő szer s ne kelljen a vén szolgát félóránnyira küldeni felphar vizért, melyet az urak elunván várn, brevimano sörrel pótolnak; mely eljárás ugyan nem szolgált a tisztos hivatal hasznára s Daniel bácsi építészére, de melyet megakadályozni sem erejé, sem szava nem volt. De lett legyen akárhogy, a terv megrögzött Grünspucht úr agyában, s annak mellobbi kivételre képzte most fötörökvesét, annyira, hogy még pápaszemét is effelejtette homlokára tolni, mikor e tárgyról értekezett.

Csak az a bibi, hogy a kutatására való engedély elnyerése végett szakértő jelentést kell tenni az illetékes pénzügyigazgatósághoz.

Szakértő jelentés.

tanuló teljes ellátásban és gondos nevelésben részesülhetne, de ez egyelőre függőben maradt.

— **A szegények segélyezésére.** A városi szegény-alapból a legutóbbi megállapodás szerint az 1895-ik évben a belvárosban 1239 ft 60 kr., Bánkán 193 ft., F. Fuchsleben 62 ft., Steffulth 84 ft., Hodrusbányán 81 ft. fog kiosztani. Hodrusbányán ezen felül még a 8000 forint meghaladó Deszát-alap kamatai is szétosztás alá kerülnek az ottani szegények között felekezeti különbség nélkül. Az egész város területén levő árva gyermekek 222 forint kapnak a szegényalaphól.

— **Lázító rópirat.** Endlöst tettünk föl, hogy a felvidéken a Prágában dr. Gregor Ede könyvnyomdájából „Hlask rodiom slovenskym” czimű államellenes tót nyelvű rópirat terjeszték nagy számban postai úton és más titkos utakon. Rendőrségünk erélyesen hozzá-látott a nyomozáshoz s nem sokára már hivatalos felsőbb meghagyások alapján is eszközölni kellett a sürgős nyomozásokat, s bár mindenki által könnyen belátható nehézségekbe is tikközik a nyomozás, reméljük sőt elvárjuk a rendőrségtől, hogy eredményt fog elérni s a titkos terjesztőket át fogja szolgáltatni a büntető igazságszolgáltatásnak, mert magunk részről nem tudunk nagyobb bánt s a közös anyra ellen nagyobb vetket, mint hogy egyesek — sajnos, legöröbbször büntetlenül! — és hozzá igen gyakran nem fanatizmusból, hanem saját anyagi érdekeik szem előtt tartásával a bekés népet igaztják s valóban adatok terjesztésével a nemzetiségi gyűlölködést szítják. Még e törvényhatóság szavében, itt Selmeczbánya belvárosban is tört hódított már a lázítás, kitűnik ez a következő nyilatkozatokból, melyeket privát értesülések szerint egy tisztességes bányász ember tett többek füle hallatára: „mi nem vagyunk magyarok, mi „uhor” vagyunk; a magyar jobban szívja vértünket, a diós szláv vért, mint a zsidók a keresztényeket; Debreczenben a magyarok egy tót fiút a piaze közepén megschachtoltak” stb. stb. Felhívjuk erre a körülmenyre a t. bányatiszt és bányafőnökök figyelmét, mert úgy látszik, hogy az igaztás a foglalkozásánál fogva az igaztásokra különben is fogékony lelti bányászép között terjed leginkább, használnak fel minden alkalmat a tévúra vezetett szegény nép kiabrándítására, s rántsák le az átarezot a nagyszájú igaztokról; használnak oda, hogy a bírósók kinyomoztatásnak s elvegyék méltó büntetésüket. A lázító tót rópirat hangja, iránya, citátumai és tájzsolásai után itelve — szerzője egy h o z z a n k ö z e l e s ő h e l y e n l a k ó l e l k é s z. Gondoljuk, polgári hazafias kötelességének fogja mindenki tartani, ha e dolgra vonatkozólag adatokat szolgáltat, ezt nekünk vagy az ille-tékes helyeken megadni, mire kerjük is olvasóinkat.

— **Keringő helyett esárdás!** Az Erzsébet-egylet elnökségének megbízásából értesítjük az egylet báija iránt érdeklődő közönséget, hogy a meghívóval együtt szétküldött táncrendre tévesen nyomtatott a szünóra utáni esárdás helyett keringő, — miként erről a terem részére készült eredeti táncrend is tanuszkodik.

— **Az Erzsébet egylet** február hó 4-iki báija iránt nagy érdeklődés mutatkozik, és példés nemcsak városunkban, hanem vidékünkön is. Az elnökség minden lehetőleg megteszi a bál sikere érdekében, azon törekedve,

Ez a öreg Daniel bácsi kísértő réme, mely nappal összekuszálja gondolatait, hideg verejtéket sajtol ki fényes feje bubján s éjjel nyugalmát mérgezi meg, úgy, hogy kapát, ásót ad az álomkép az ő kezébe, s ás, ás, melyen le a föld középség, s nem talál vizet! Felülről, magasan mint a torony teteje, gunyos hangon lekiált hozzá a rezes orru pénzügyigazgató: „Nos, Harkály úr: Talált-e már vizet?!” S ő kétségbeesésében csak túrja, túrja tovább is a kemény kősziklát, mely száraz, mint a gyaluforgács vagy a vén hivatalszolga torka.

Végre zsenialis ötletet tamadt!

Meg lesz a szakértő jelentés! —

Az öreg úr, ki azelőtt sohasem járt vendéglőbe, kasznóba; ki pénzéje mélyén rejli boraiból soha senkinek sem adott de még egy gyűszűnyit sem izeltől; ki esti 9 órákor rendszeren már parnai közre rejtette füleit; mintha egyszeribe kieserlétek volna, úgy megváltozott.

Eljár a kasznóba, a koresmába, s néha csak az éjfélet veti háza; rózsás kedvében az utczá szelét hozs-zának nézi s haza érve, minden áron az ágy alá akar fektüdni, kedves élete parja nem ekevény bosszuságára s bánatára, ki búsz évi házast állít meg eddig soha sem tapasztalt feje uránál illi ki-és berígási hajlamokat, s utóvégre arval izgékzik magát vizgá-tálni; hogy most tisztul az öreg Grünspucht esze.

De vannak ketten, kik e változásnak örülnek: Géza és Hona.

(Folyt. köv.)

hogy a kiadások minél kisebbek s az erkölcsi siker mellett az anyagi is elérhető legyen. Egyebek között azt a csekélynek látszó intézkedést is megvette, hogy a ruhátárt saját kezébe vette s így annak a bevétel-e is az egylet pénztárába foly.

— **Keménygyűlölköz.** A legközelebbi időkben két esetben volt városunkban keménygyűlölköz; székszö-gesnek tartjuk megjegyezni, hogy tárendezési szabá-lyaink szögura betartása föltétlenül megkövetelhető mindenkiért, mert építkezési viszonyainknál fogva a legkisebb gondatlanság óriási, kiszámíthatatlan követ-kezményeket vonhat maga után.

— **Válasz Satyrnak.** Tok. Szerkesztő ur! Beesos lapjának január-ho 22-én kelt 4. számában a „Külön-félék” rovataban egy czikk jelent meg, melynek ismeretlen szerzője azon kérdéssel foglalkozik, hogy az eddigi szokásoktól eltérően, miért kezdődött a segélygyuleti bálon a tánc keringővel és nem esárdással? Ezen czikkre legyen szabad tisztelet Satyr urnak a következő felvilágosítással szolgálni Elite bálon a táncznak keringővel való megkezdése nem általunk behozott új szokás, sem hazafiatalanság, vagy nyílvanítása azon érzel-münknek, hogy a keringőt jobban szeretjük e a esárdásnál, vagy megfordítva; amint ezt tisztelet Satyr ur feltünteti; hanem igenis más, illetékesebb kö-rök által elfogadott, méltányos szokás, mely a bá-lyanya iránti előkezenységből veszi eredetét. Egészen másképp áll a dolog oly mulatságokon, hol bályanya nincs. Itt mindenesetre a tánc esárdással kezdődő meg, míg ellenben oly bálakon, minő a segélygyuleti bál is volt, a esárdás a Rakóczy-indulóval van pótolva, mi mellett az ily bál — a bályanyánk terembe lépé-skor — megnyitattni szokott. Hazafias aggodalmaink szétoszlátását, nem pedig eljárásunk helyességének igaz-oltságát ezezőza e néhány sor tisztelet Satyr ur, mert feltűnik illetékesebb körökben nemcsak okadatolva, de méltányolva is látjuk, miért is e tárgyról vitát kez-dení vagy folytatni érdékeltünk nincs, s nem is fogunk. Csak annyit óhajunk meg ezen sorok által elérhetti, hogy ha ugyan akadátnak olyanok, kik Satyr aral egy elite bálról megegyező véleményben vannak, azok szinten belathassák azt, hogy elite bálon nem kell a táncnak esárdással kezdődnie, hanem kezdődhetik bármely más táncszal is, kellő előzmények után.

— **Büvészeti előadást** tart febr. hó 2-án a Vá-rosi Vigadóban Beke Kálmán akad. halgató az akad. ifj. kör pénztára javára. A program változatos és sok érdekeset tartalmaz, s mint tapasztalásból állíthatjuk, az előadó egy jártassággal kezeli a varázspálcát.

— **Hontvármegye vöröskereztelgye által** a megyei kórház javára, 1893. február hó 11-én Ipoly-ságon, a varmegyeház termében tartandó, jöteknysági sorsjátékkal egybekötött táncvizsgalomban rendezőse-gének névsora a következő: a hontvármegyei vöröskere-szt-egylet tisztikara és választmányja: gróf Szauliné-Szaalenstein Leontina díszelnök, gróf Chorinsky Igo elnök, gróf Oberdorff Hugoné elnök, Forster Frigyes jegyző, dr. Kovács-Sebestyén Endre orvos, Chorinsky Igo grófné, Ivánka Lászlóné, Ivánka Leonie, Jankovich Béjáné, dr. Kovács-Sebestyén Endrené, Lestyánszky Sandorne, Özv. Nyáry Adolf bárone, Somogyi Lászlóné, Schiller Antánie, Winter Sándorné; Bolgár János, Bolgár Endre, Berkó István, Braumtiller Sándor, Horváth Miklós, Ivánka László, Oberdorff Hugó gróf, Roszner Ervin dr., Somogyi László, Schiller Antal. Rendező bizottság Lestyánszky Sándor elnök, Hédervary Lajos jegyző, Borbélyi Pál pénztárnok, Bedross Peter ellenőr. Barényi Jenő, Baró Gyula, Bauman Márton, Bakó István, Berkó István, Bolgár Endre, Bnjkovszky Gusztáv dr., Dulskovics György, Forster Frigyes, Halász Ferenc, Hajdú József, Halmay László Herczeg Vincez, Himmler Sándor dr., ifj. Holeczer János, Horch Oszkár, Ivánka Oszkár, Ivánka István, Jankovics Béla, Képes An-dor dr., Kovács-Sebestyén Endre dr., Králík Adolf, Laszkáry Pál, Luka Pál, Marek Károly, Markó István, Martschan Béla, Márton Ferencz dr., Mészáros Gyula, Nagy Lajos dr., Nedezky Pál, Nyáry Alfonz báró, Okolicsányi László dr., Plachy Gyula, Podhorszky László dr., Pongrácz Elemér, Szabó Geza, Szabó Dávid dr., Sági Benő ifj., Santha Béla, Sárgy Jenő, Somogyi Béla, Santha Kamill, Szpát János, Szelke Árpád, Toldy Zsigmond, Totovics Kálmán, Trautman Sándor, Winter Ferencz.

— **Öltványok adományozása.** A m. kir. föld-mivélségügyi miniszterium városunk közönségének 10,000 darab facemetet ajándékozott, és pedig 2000 alma, 2000 körte, 1000 birs, 2500 szilva, 200 cseresznye és 500 diót.

A ragados tüdőbő a szarvasmarha állományban mind nagyobb és nagyobb merveket ölt s az intéző körök a járványos betegség továbbterjedésének meg-gátolására komolyan hozzállának a szükséges törvényes eszközök alkalmazásába vételére, s legközelebbi törvényha-tosági intézkedések is várhatók a járvány teljes ki-irtására. Legújabb hivatalos értesüléstünk szerint Felső-Almás közege is zár alá vétetett.

A végrendelező minden vagyonát nevének hagyta, jelenti, hogy már jóval 4000 évvel ezelőtt teljesen elismerték az egyiptomiak a nők jogát arra, hogy önálló birtokosok legyenek.

A *Golf-áram* irányának megállapítása végett a monokiói herceg 1886-ban egy csomó leveget dobott a tengerbe, melyekben 9 nyelven az a kérelem volt megírva, hogy az esetleg kifogott leveget a franciaia kormányhoz küldjék. Az első leveget a múlt év elején küldték be Jamaika partjairól.

A *30 éves háború* történetére nézve is találtak igen becses iratokat a dorpatii egyetem könyvtárában. A mintegy 60 db okirat közt van De la Gardia Jakab svéd hadvezér levelezése Oxenstierna Jánossal, különösen a westfalai béke előzményeire vonatkozó dolgok s ezen kívül Gusztáv Adolfnak is mintegy hatvan sajátkezűleg írt levele.

Csarnok.

Szeretve mindvégig!

— Eredeti regény egy kötetben. —

Írta: **Molnár Gyula.**

(Folytatás.)

— A mint láthatod!
— Miért? . . . Remélem nincs valami komoly bajod? . . .

— Az nincs . . . Mindössze fáj a lábam . . . De nini, most veszem észre Nánert! Kísasszony komolyan udvarolgat Bellah kísasszonynak . . . Talán csak nem fordított köpnyűget? Itt van a szép özvegy, Feri?

— Itt, látod az a remek, kívánatos asszony, ki most ott ül a tükör alatt és az udvari tanácsossal beszél. Most lépett hozzá Ödön kapitány éppen.

— Valóban szép asszony! — mondá a fiatal hadnagy hosszú szünet mulva.

— Meghiszem azt! — felelte a főhadnagy és a mennyei testének terjedelme engedte elvázerezni mellőle, hogy egy holdvilág arca, szőke kis leánynak áldozza fel szellemű társaságát.

Richard magára maradt és valami ellentállhatatlan hatalom befolyása alatt kezdte figyelmeztetni azt a szép asszonyt, ki vidáman mulatozik udvarlói társaságában. Nem tagadhatta meg tőle, hogy szép, kívánatos egy asszony, különös kifejezést kék szemével.

Mikor az alezredese karján közvetlen előtte táncolt el, figyelmesebben is megnézte és észrevette, hogy hódítóan fehér nyaka van . . . Eh! mondja aztán magában, mit érdekel ez őt? . . . Hanem azért nem tudja megállani, hogy reá ne szegyezze merev tekintetét . . .

Ime lám, a fiatal asszony is észre vette, mert pillanatig rajta legeltette tekintetét, figyelmesen nézett az arcába. — Richard érezte ezt az arcába feltűtő vérből, — aztán fejét elfordítva, megint vidáman beszélt környezetével.

— Bizonyára a szemle nem ítült ki előnyömre! — gondola Richard hadnagy szintén elfordulva és a lapszerkesztővel bocsátkozott társalgásba.

Mindazáltal nem állhatta meg, hogy párszor a szép asszony helye felé ne pillantson és ilyenkor mindig úgy tetszett neki, hogy a remek kinezésű asszony gyorsan más felé tekint el róla . . . Csaldótt volna? . . .

E pillanatban Nánert csatlakozott hozzájuk és miután néhány szívelyes szót váltott a lapszerkesztővel, hirtelen így szól hozzá.

— Boesánat, szerkesztő úr, de elviszem a hadnagyot társaságából.

— Kérem, csak tessék! — feleli a lapszerkesztő, ki barátságosan üdvözölve a két deli hadnagyot, egy más csoporthoz csatlakozik hozzá.

Riki hadnagy csodálkozó tekintetét vetett Nánerele. — Valami fontos beszélni vádól van velem? — kérde.

— Igen! — viszondá Nánert komolyan.
— Talán csak nem valami affaire? . . . — kérdezte Richard kíváncsián.

— No persze, hogy az! — esettintett nyelvvel Nánert pajkosan. — Riki, a szép özvegy asszony megismeri kíván téged . . . Bemutatlak neki . . . Az íment észrevett és féltedled kérdéskádótt . . . Richard, ez jelent valamit! Szinte irigylet kezdlek . . .

— Van is miért! — felelte a fiatal szőke hadnagy nevére. — Asszonyi kíváncsiság az egész! . . . Nyilván észre vette, hogy a társaságban van még valaki, a ki még nem hódolt meg babonás szépsége előtt s most azt akarja, hogy megkapituláljak előtte . . . Ez esetben rendelkezésre bocsátom magamat . . .

— Igazad lehet! — dühnyögte Nánert elgondolkozva.

Pár perczel később Nánert bemutatja Riki hadnagyot a fiatal özvegyasszonynak, ki előtt az ifjú mely bókot csap.

A fiatal nő reá figyelgette csodálatos mely pillantású szeméit és biztatóan mosolyog elő legyezője mögöl.

Riki pajtas engedélyével elfoglalta a mellette üresen álló széket és banális társalgást kezd a szép asszonnyal, ki kíváncsián fúrkszi a huszárhadnagy arcvonásait, miertis Richard kissé felpirul.

— Rég van itt, hadnagy? — kérdi Klára érdeklődéssel.

— Rég óta! — felelte Richard zordanóyosan, — a mennyiben egy fél éve mult annak, hogy az ezredhez áthelyeztek.

Klára gondolkozni látszott egy kissé.

E pillanatban egy fiatal ember tánczra kérte fel a fiatal asszonyt, ki mentegetőzni kezdett.

— Roppant el vagyok fáradva! . . . Kevesseé pihenni akarok . . . ügyebár nem veszi rossz néven?

— Kérem! — felelte az ifjú és meghajtvta magát távozott, hogy Bellah kísasszonyt kerje fel a sebes polkára.

A csinos özvegy hirtelen e szavakkal fordult a mellette ülő huszárhadnaghoz:

— Mondja csak, Hárs, nem emlékszik már reám?

A fiatal ember csodálkozva néz ábrándos kék szemével Klárára.

— Nagyságod zavarba ejt kérdésével! — felelte Richard.

— Ügy-ügy! — mondja Szombathyné mosolyogva, — már bizony elfelejtette, hogy mi az előtt találkoztunk és ismertük is egymást! . . .

Valami szemrehányás féle csegett ki a szavából. Riki hadnagy igazán zavarban volt, a mennyiben megértette gondolkozási képességét, nem tudta megközeleíteni a valót.

— Boesánat, nagysád! — mentegetőzt a fiatal hadnagy, — de a rossz emlékező tehetőségem eszerben hagy . . .

— Szép-szép . . . — mondá Klára nevére, — éppen nem hüzelő reám nevez, hogy egykori idealjáról oly hamar megfeledkezett . . . Őt év előtt a martonosi zárdá majlisán, kívül mulattam és táncoltam én oly sokat . . . Az a „világos kék ruhájú, földre szállott angyal“, kinek bájos arcvonásait nem fogja soha ebben az életben elfeledni, mert képe a szívébe van vésvé örökre! . . . Emlékszik, hadnagy úr? . . .

A fiatal asszony vidáman kacagott.

Riki hadnagy most már visszaemlékezett az egész mulatságra, melyet a martonosi zárdanövendékek tartottak őt év előtt meg és melyen maga is, mint a becsüthelyi katonai akadémia növendéke részt vett abban az időben egyik rokokonakul tartózkodva.

Tehát ez a csinos, fess asszony volna az a kis, kékruhás leányka, kinek akkortáiban udvarolt és kibe szerelmes volt, mint egy deák. Igen! emlékszik, hogy minő szenvedélyvel táncolt a bájos teremtséssel, kinek hűség esküldött és kiért csaknem párját is vitt egy szivél kamazs fiatal emberrel . . . Tehát csakugyan ő volna?! . . .

Richardnak arézt mely pir borította be és önkénytelenül lesütötte szeméit a földre, nem mervén a szép asszony kacagó arcába nézni.

Pillanatig némán, szótlanul ültek egymás mellett.

A zenekar vidáman játszott a sebes polkát, melyre a párok sebesen keringtek. Könnyű fehér por szállott fel a levegőbe.

Szombathyné törté meg először a csendet.

Kacagva mondta:

— Fejtel fel, ne stüsse le a szeméit, Hárs, — egy bátor katonatiszt merészen néz szembe mindig a veszellyel . . . Vagy talán veszellyes volna megint öre nevez az angyal? . . .

Riki lektüzdötte zavarát, mely elfogta és felhezett Pillantása találkozott a szép asszony mosolygó tekintetével.

Aztán komolyan felelte:

— Igen, úgy történt minden . . . Emlékszem már reája . . . Egyike volt az a pillanat életem legszebb perczének . . . de az idő, mely a sebeket behozgost, a feledés fátályát vonta reá . . . Hígyje el, nagysád, nem az én hibám, bár restellem a dolgot . . . De az az öt év, melyet oldalától távol állítottam el a katonai élet próbáltatásai között, nem lett elfeledve . . . csak moha rakodott reá . . . melyet rögtön eltávolított onnan nagysádnak egy szava . . . oh! ne gondoljon oly könnyelműnek, hogy ama bájos jelenetnek emléke kihalt volna belőlem . . .

— Látja, Hárs, — viszondá a fiatal asszony, — különösek az élet útjai . . . Összetalálkoznak azok, kiket a sors annyi éven keresztül távol tartott egymástól.

A bárnesso kereste fel a fiatal asszonyt. Nyájasan mondta:

— Remélem nem háborgatlak Klára; megengedi, hadnagy, de elrablom maga mellől az ünnepegy királyi nőt, mert szükségem van reá . . .

Richard, ki felkelvén székéről, üdvözölte az ezredesné, most némán hajította meg magát.

Szombathyné az ezredesné karjába fűzte kezét és jobbát a fiatal huszárhadnagy felé nyújtván, kedves hangon mondá:

— A második négyessel rendelkezem, hadnagy.

— Kegyes engedelmevel fogom kérni! — felelte Richard. Aztán a távozó hölgyekhez fordulva: — Kezököt csokolom! — tette hozzá mélyen fejét hajtvta előttük.

Aztán maga is hozzá csatlakozott egy csomó fiatal leányhoz, kik csodálkozóan kérlezték tőle, hogy miért nem tánczol. Richard felvilágosította őket, hogy meghibbant lábával nem tud keringőket tánczolni, de négyeseket tánczolni fog.

Szórakozottsága, mely kezdetben elfogta, hirtelen varázslat folytán tova tűnt el. Vigan csevegett a leánykakkal, kik szinte szemrehányó tekintettel várták, hogy a deli hadnagy, a közkedveltségű fiatal ember, mulattatásukra, hozzájuk csatlakozzék.

Bizonytalan körvonalakban lelki szeméit előtt felítt a kedves Malvin alakja és úgy tetszett neki, mintha szemrehányó kifejezéssel nézne reá.

Kissé megremegett és behúnyta szeméit egy pillanatra . . . Két arc ezikázott előtte el . . . Az egyiknek arca boldogságtól sugárzott, míg a másiknak arézt mintha szomorúság árnyékolná? . . . Jelentene ez valamit? . . .

* * *

(Folyt. köv.)

Heti naptár.

Havi és heti nap	Katholikus naptár	Prot. naptár	Izraelita naptár
29 Vasárnap	A. Hetvened v.	A. Juvent.	12
30 Hétfő	Mártonka sz.	Mártonka	13
31 Kedd	Nol. Péter hv.	Vigil	14
1 Szerda	Ignác pk. vt.	Ignác sz.	15 Fak ünn.
2 Csütörtök	Gyertyasz. B-A.	Gyertyasz. B-A.	16
3 Péntek	Balázs pk. vt.	Ángszár	17
4 Szombat	Ver. Korz. And.	Veronika	18 S. Jithro

Nyilt-tér.*)

Henneberg G. (es. kir. udvarisájlító) selyemgyára Zürichben, privátmegrendelőknék közvetlenül szállít: fekete, fehér és színes selyemszöveteket, méterenként **45 krtól 11 frt 65 krtig** póstabér és vámmentesen, sima, csikos, kockázott és mintázottakat, damasztot srb. (mintegy 240 különböző minőség és 2000 különböző szín s árnyalatban). Minták póstafordulóval küldetnek. Svájczba czimzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

* E rovat alatt közlötneknek sem tartalmáért sem alakjáért nem felelős a Szerk.

H i r d e t é s.

63. szám.
1893.

Árverési hirdetmény.

Hivatalos jelentés, szerinte Longauer Józsefnek. Prokop Mihály elleni 6 frt. tőke és járulékaiknak kielégítése végett a selmezi 648 számú tljk. A f. 1. sor szám alatt foglalt lekövegre nézve az 1892-iki december 15. 2667. szám alatt kiadott, az érdekelteleknek kézbesített árverési hirdetmény és feltételek ellen jogorvoslat be nem adatott.

V é g z é s.

Emnek folytán az 1881. évi 60. t. cz. 154 § értelmében Prokop Mihály és Paskay Juliannának a selmezi 648. számú tljk. A f. 1. sor 847 helyr. szám alatt foglalt 202/IV. számú ház és kertre nézve a selmezi járásbírósg mint telekkönyvi hatóságul az **1893. évi márczius-hó 6-án** reggeli 9 óra kiltűzött árverési fogantatásával Franciszy Béla megbízatik.

Az erre vonatkozó árverési hirdetmény az ezen vidéken megjelenő lapokban és selmeze város területén dobszó utján közzétetmi rendeltetik.

A dobszó utján közzététel végett Selmeze városi tanács jelen végzés által megkerestetik.

Longauer Józsefnek pedig az árverési hirdetmény valamelyik lapban közzététel végett kiadatik, tartozván az ezen hirdetményt tartalmazó lapot az 1893. évi február-hó 28-ig törvényes következesek terhe alatt betervejeszeni.

Miről az érdekelte felek értesitetnek.

Kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság.

Selmezeen, 1893. évi január 15-én.

Heyder,
kir. jbró.